

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Abocar

L'accepció que m'agrada del verb *abocar* és: buidar un recipient abaixant-ne la boca, ajaient-lo. Líric. Com quan ballant *El día que me quieras* t'aboques damunt la parella. Aquests dies, pobles del Segrià plantegen abocar les escombraries segons l'antic porta a porta. Quan pels 90 vaig anar a Alpicat, les escombraries es recollien a domicili amb puntual nocturnitat. Era l'hora per fer-la petar amb l'Antonio, vital conductor del camió. Bona nit. Havia escollit viure fora de la ciutat anònima. Ressuscitar que el material sobrer s'aboqui personalment, té raons: 1) reducció de costos; i 2) millora ecològica. Per la banda pràctica, els conservadors (¿pretenen passar per moderns?) defensen preservar "l'illa de contenidors", bucòlic eufemisme per als nauseabunds dipòsits merdosos que atempten contra la salut pública: bosses esventrades al terra, mosques, parracs, efluvis fètids. I el més colpidor, l'allau de supervivents famèlics que s'aboquen als contenidors en un boca a boca de lesa inhumanitat. Tot i ser poc sociable, ho tinc claríssim: el porta a porta. Com deia aquell, "lo antiguo es mejor y más divertido". En aquests llargs 25 anys, Alpicat segueix Convergnet. O com es digui ara. Novetat: l'alpicatina Aida Sanuy, o l'única ponentina que s'ha colat dins el sanedri antisistema Cupaire del poc estarrufat Quim Arrufat. Ni Déu ni Pàtria?! Si de cas, uns dodotis a peu de porta.